

Chết Oan

Quang Khôi

Cảnh sát viên David Ruthfield đến hiện trường cùng một lúc với xe cứu thương. Một cảnh tượng thê thảm hiện ra trước mắt anh. Một người đàn bà Á đông nằm úp mặt trên một vũng máu. Các nhân viên cứu thương xác nhận nạn nhân đã chết tức thì ngay khi gặp tai nạn. Chỉ có một nhân chứng trong vụ đụng xe này. Ông ta khai rằng đây là một vụ đụng rồi bỏ chạy. Nhân chứng là một người đàn ông da trắng. Ông cho biết ông rất bất mãn về các tai nạn kiểu này, vì thế ông cố gắng chờ đợi gặp nhà chức trách khai một vài chi tiết quan trọng, với hy vọng giúp điều tra viên tìm được kẻ gây ra tai nạn càng sớm càng tốt. Nhân chứng cũng cho biết khi xảy ra tai nạn cả bãi đậu xe trong khu thương mại này chỉ có mình ông và nạn nhân. Nếu ông bỏ đi, nhà chức trách sẽ vô cùng khó khăn khi điều tra. Lúc đó, trời đã nhá nhem tối, xe gây tai nạn là một xe SUV, màu nâu hay đỏ xẫm. Tai nạn xảy ra quá nhanh mà người lái xe lại phóng đi ngay nên ông không kịp nhìn thấy bảng số xe.

David ghi lại mọi chi tiết cần thiết kể cả số thẻ căn cước của nhân chứng, rồi để ông ta ra đi thông thả. Lúc đó đã có một số người hiếu kỳ đứng xa xa nhìn tới. David gọi điện thoại về trạm cảnh sát để báo cáo. Tức thì có hai xe cảnh sát khác tới ngay. Các nhân viên cứu thương đặt xác nạn nhân lên một chiếc băng-ca, rồi phủ kín từ đầu đến chân bằng một tấm vải trắng, đẩy băng-ca tới sau xe cứu thương. Khi cửa xe cứu thương vừa mở ra, David bỗng thấy xác chết ngòai nhòm dậy. Anh thốt kêu:

- Ô, còn sống !

Một cảnh sát viên đứng cạnh hỏi lại:

- Mà nói gì? Ai còn sống?

David chỉ tay về phía xe cứu thương, đáp:

- Nạn nhân chưa chết !

Cả hai cảnh sát viên mới tới cùng nhìn về phía xe cứu thương, rồi lại nhìn David với vẻ mặt ngờ ngác, hỏi:

- Mà nói gì lạ vậy? Nạn nhân nào chưa chết?

Vừa lúc đó, các nhân viên cứu thương đóng cửa xe, rồi sửa soạn cho xe chạy. David chớp mắt mấy cái, nhìn kỹ lại, chỉ thấy xe cứu thương chớp đèn đỏ, từ từ rời khỏi bãi đậu xe. Một cảnh sát viên mới tới nhìn David đăm đăm hỏi:

- Bộ mà mới uống rượu hả?

David lắc đầu:

- Không, tao chưa uống một giọt rượu nào. Rõ ràng tao thấy nạn nhân ngòai dậy...

Người bạn cảnh sát nói đùa:

- Tao cũng rõ ràng thấy mà say. Cô ta chết thật rồi, đâu có sống lại được nữa. Mà say nên hoa mắt tưởng cô ta sống lại. Nay, say rượu thì phải lái xe cẩn thận đấy.

David cãi:

- Tao không say...Nhất định tao không say vì từ đêm qua tới bây giờ tao không uống một giọt rượu nào, kể cả bia

David có một cuộc sống rất điều độ, chừng mực. Anh chỉ uống một lon bia sau giờ làm việc, trong bữa ăn tối, rồi đi ngủ ngay. Chắc chắn anh không hoa mắt khi nhìn thấy nạn nhân ngòai nhòm dậy, bước khỏi băng-ca. Bây giờ thì không thấy gì nữa. Chính anh cũng bắt đầu nghi ngờ đôi mắt mình. Hay tại anh mệt mỏi quá sau một ngày làm việc vất vả? Anh đã từng phải đuổi theo kẻ gian len lỏi trong các con đường đông xe. Anh cũng đã phải đáp ứng lời kêu gọi của các bạn đồng nghiệp đến giúp họ bắt một tên cướp xe có súng...Nhưng so với nhiều ngày khác cũng có gì mệt nhọc hơn đâu. Anh vẫn cảm thấy khỏe mạnh và bình tĩnh.

Khi xe cứu thương và hai cảnh sát bạn bỏ đi rồi, David còn phải đợi thêm một lát nữa mới thấy xe của sở vệ sinh đến quét dọn nơi vừa xảy ra tai nạn. Sau hết, anh vừa định lên xe về trạm cảnh sát làm báo cáo thì lại trông thấy nạn nhân lảng vảng trước mũi xe của anh. ..

- Thế là thế nào? David lẩm bẩm tự hỏi. Cô ta còn sống hay đã chết?

Bỗng anh nghĩ đến chuyện ma quỷ hiện hình. Anh cũng thấy hơi rờn rợn. Bất giác, anh để tay vào báng súng. Nhưng anh lại thấy ngay sự vô lý của mình. Anh chưa thấy ai dùng súng bắn ma bao giờ. Thật ra, bóng ma chỉ lờn vờn xa xa, không hề có ý tấn công anh mà cũng không trêu chọc anh. Vì thế, anh lấy lại bình tĩnh ngay. Anh lên xe, sửa soạn rời khỏi bãi đậu xe. Anh mở đèn trước mũi xe sáng hơn, không thấy bóng ma đâu nữa. Nhưng khi anh đã ra khỏi bãi đậu xe, định quẹo trái để về trạm cảnh sát, bóng ma lại xuất hiện. Nó ra hiệu cho anh đi về phía tay mặt. Anh ngạc nhiên và phân vân. Anh tự hỏi có nên đi theo bóng ma hay về trạm cảnh sát

vì anh cũng sắp hết giờ làm việc, đã thấm mệt sau một ngày vất vả, muốn được nghỉ ngơi. Nhưng anh lại tò mò muốn biết bóng ma sẽ dẫn anh đi đâu? Có một điều anh tin chắc rằng bóng ma không có ý hại anh. Nó chỉ có vẻ khẩn khoản muốn anh đi theo nó.

Suy nghĩ thêm một vài giây, David quyết định quẹo tay mặt vì một phần tò mò, một phần không muốn làm ma thất vọng. Con đường vắng vẻ, không có đèn, anh liền mở đèn pha để trông rõ bóng ma hơn. Nhưng trong vùng cực sáng của hai ngọn đèn, anh không còn trông rõ bóng ma nữa, chỉ thấp thoáng như ẩn như hiện. Anh nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn xem có đụng phải nó không. Nhưng lúc nào nó cũng giữ một khoảng cách nhất định.

Bóng ma đưa David chạy quanh co qua mấy con đường vắng và tối om, rồi rẽ vào một khu có đèn hai bên đường. Anh giảm tốc độ và tắt bớt đèn. xe. Bóng ma vẫn ở phía trước. Anh nhìn nó chăm chú để xem nó chạy hay bay hay đi thong thả. Nhưng anh không xác định được. Nó không có một cử động nào, chỉ lơ lửng, cao hơn mặt đất một chút. Đã nhiều lần anh tự hỏi anh có ảo giác không? Rõ ràng có một cái bóng trước mặt, xa không xa mà gần cũng không gần. Anh đã thử chớp mắt nhiều lần mà không xóa nhòa cái bóng mờ đó. Rồi David rẽ vào một khu nhà cho thuê, bãi đậu xe có đèn sáng. Bóng ma ngừng lại bên cạnh một chiếc xe SUV đã cũ. màu đỏ xẫm, nước sơn đã bị tróc nhiều chỗ. Anh nhớ lại lời mô tả của nhân chứng duy nhất: Đó là một chiếc xe SUV màu nâu hay đỏ xẫm... Bây giờ thì David hiểu rõ ý định của bóng ma. Anh ngừng xe và mở cửa, đi về phía bóng ma. Khi anh đến sát xe SUV thì không thấy bóng ma đâu nữa. Anh nhìn quanh, nhưng không tìm ra bóng dáng người đàn bà Á Đông xấu số. Anh đi vòng quanh chiếc xe và nhận ra ngay cái cản phía trước, bên tay mặt, bị móp khá nặng. Anh chiếu đèn bấm để xem xét kỹ chỗ bị móp. Anh thấy có vết máu chưa khô. Rõ ràng xe mới gây tai nạn. Anh ghi bảng số xe, rồi gọi về trạm cảnh sát để hỏi lý lịch của chiếc xe, đồng thời xin thêm người hỗ trợ. Chỉ trong vòng một phút, anh nhận được trả lời, cả tên chủ xe và sơ lược những chuyện xảy từ khi hắn có bằng lái xe. Hắn đã có thành tích hai lần chạy quá tốc độ và một lần lái xe trong khi say rượu. Nhà của hắn ở tầng lầu 3 trong khu nhà cho thuê này. Hắn mới ngoài 30 tuổi và làm công nhân cho một hãng thầu xây cất.

David vừa định đi vào khu nhà cho thuê, một cảnh sát viên khác đã đến hỗ trợ cho anh. Người bạn đồng nghiệp chưa kịp hỏi han gì, anh đã kể sơ qua tai nạn mới xảy ra trong bãi đậu xe của một trung tâm buôn bán cách đây mấy dặm. Anh cũng cho biết anh nghi người chủ xe SUV này là thủ phạm gây ra tai nạn ấy. Người bạn đồng nghiệp liền hỏi:

- Làm sao mày tìm ra cái xe này và nghi chủ nó là người vừa gây ra tai nạn chết người? Những dấu vết này chưa đủ chứng cứ để buộc tội nó.

David hơi lúng túng vì anh biết rằng chẳng ai có thể tin anh đã được bóng ma hay chính hồn ma của nạn nhân hướng dẫn đến đây. Anh đáp lững lờ:

- Tình cờ đến đây, cũng tình cờ thấy xe này. Mới chỉ nghi ngờ thôi...Mình cứ lên gặp chủ xe xem sao.

Người bạn gật đầu:

- Lắm khi nghi mà lại đúng. Cũng nhờ may mắn.

Trong thâm tâm, David đã tin chắc chủ xe là người vừa gây ra tai nạn rồi bỏ chạy. Không lẽ bóng ma lại chỉ bậy, oan cho người khác. David gõ cửa nhà số 317. Anh và người bạn đồng nghiệp không phải đợi lâu. Cửa hé mở và một khuôn mặt đàn bà lộ ra hỏi:

- Muốn gì?

David ôn tồn đáp:

- Chúng tôi là cảnh sát, muốn gặp ông Michael Wright để hỏi ông ấy mấy điều.

Người đàn bà liền trả lời xẵng:

- Đang ngủ ! , rồi định đóng xập cửa lại ngay, nhưng David đã kịp thời để một chân vào bên trong ngưỡng cửa. Lần này anh ra lệnh:
- Mở cửa rồi đánh thức Mike dậy.

Nghe giọng đanh thép và nghiêm nghị của David, người đàn bà lưỡng lự một vài giây, rồi đành mở rộng cửa. Hai cảnh sát viên bước vào nhà trước vẻ mặt cau có, bực mình của nữ chủ nhân. David giải thích:

- Chúng tôi đang điều tra một tai nạn đụng rồi bỏ chạy làm chết một người cách đây hơn một tiếng trong bãi đậu xe của một trung tâm buôn bán.

David thoáng thấy vẻ hoảng sợ trong đôi mắt của người đàn bà. Nhưng mục đích lại được bình tĩnh ngay, cãi:

- Chồng tôi đi làm về sớm, ăn uống xong là đi ngủ ngay.

Người bạn của David lên tiếng:

- Chúng tôi cũng chỉ muốn hỏi chồng bà mấy câu thôi. Không có gì quan trọng hết.

Người đàn bà rụt rè:

- Nhưng anh ấy ngủ say lắm....

David nghiêm nghị:

- Ngủ say cũng phải gọi dậy bằng được. Đây là một chuyện rất cần, không thể trì hoãn được.

Trước khi bước vào nhà trong, người đàn bà nhìn David bằng đôi mắt tức giận, hậm hực. David theo bèn gót mụ. Khi cửa phòng ngủ vừa mở, anh ngửi thấy ngay mùi rượu nồng nặc trước khi nhìn thấy một người đàn ông nằm ngủ trên giường với cả quần áo đi làm. Trong bụng, anh càng tin Mike là người vừa gây tai nạn. Người đàn bà nhìn chồng bằng đôi mắt nửa bức bối nửa lo lắng, giữ im lặng. David ra lệnh:

- Kêu nó dậy !

Mụ đàn bà tỏ vẻ phân vân, vẫn đứng yên. David chợt nghe tiếng nói lớn của người bạn đồng nghiệp ngay sau lưng:

- Đánh thức nó dậy !

Có lẽ vì lệnh ra với một giọng hách dịch, nghiêm nghị, người đàn bà vội tuân theo. Mụ lay chân chồng:

- Dậy đi ! Dậy đi ! Có cảnh sát tới kia.

Người chồng chỉ ú ớ mấy tiếng, vẫn nhắm nghiền hai mắt, rồi trở mình ngủ tiếp. Người bạn của David bước ngay vào phòng, đến bên người đàn ông, đập thật mạnh lên vai hắn, quát lớn:

- Dậy ! Cảnh sát !

Người đàn ông giật mình, tỉnh ngủ ngay, ngỡ ngác nhìn quanh. Người vợ liền giải thích:

- Cảnh sát đến hỏi anh về một tai nạn xe hơi.

Người đàn ông ngỡ ngác hỏi:

- Tai nạn nào? Tôi đâu có biết.

David bước đến bên cạnh giường, ôn tồn đáp:

- Ông Wright, đó là một vụ đụng rồi bỏ chạy trong bãi đậu xe của một khu thương xá.

Hắn lắc đầu:

- Tôi có đụng ai đâu.

Cảnh sát viên thứ hai đề nghị với David:

- Mình nên thử nghiệm xem độ rượu trong máu hắn ngay lập tức....Tốt hơn hết là mình tạm thời đưa hắn về trạm cảnh sát.

David đồng ý ngay nên ra lệnh cho Michael Wright sửa soạn đi theo anh. Lúc này, Michael đã tỉnh ngủ hẳn và bắt đầu hiểu ra sự rắc rối của cơn say rượu. Nhưng hắn vẫn nghĩ hắn không đụng ai hết. David gọi về trạm cảnh sát để báo cáo sơ qua cuộc điều tra đang được anh và người bạn tiến hành. Cuối cùng, anh xin cho xe đến kéo chiếc xe SUV của Michael về đồn làm tang chứng. Sau đó, mọi chuyện xảy ra êm thấm trước đôi mắt lo sợ và buồn bã của vợ Michael Wright. Mụ đi theo chồng xuống bãi đậu xe, nhìn thấy cái cản của xe chồng bị móp và có vết máu, mụ giật mình hoảng sợ, trở mắt nhìn chồng, không thốt nên lời. Người bạn của David đưa Michael về trạm cảnh sát trước, còn David phải đợi xe trục đến kéo chiếc xe SUV đi.

Khi còn lại một mình, anh vào xe ngồi. Bỗng anh lại thấy bóng người đàn bà Á Đông thấp thoáng trước mũi xe. Anh liền bật đèn phía trước để nhìn cho rõ. Nhưng cái bóng vẫn chỉ lơ mờ, thấp thoáng. Trong vòng nửa phút bóng ma lại biến mất. Anh tắt đèn để xem nó có trở lại không, nhưng anh chờ hoài cho đến lúc xe trục tới cũng không thấy bóng ma hiện ra nữa.

David chọn một bộ quần áo thật đẹp và chiếc cà vạt màu xẫm để đến nhà quán. Lâu lắm anh mới có dịp đóng bộ như thế này. Có lẽ một năm chỉ có vài ba lần thôi. Hôm nay, anh đến nhà quán để đưa tiền nạn nhân của vụ đụng xe rồi bỏ chạy. Đúng ra, anh đến cảm ơn cô ta đã giúp anh bắt ngay được thủ phạm. Chỉ trong vòng có mấy tiếng đồng hồ, nội vụ được giải quyết xong xuôi. Michael Wright thú nhận đã uống rượu trong một quán ăn của khu thương xá trước khi về nhà. Lượng rượu trong máu hắn quá gấp hai lần lượng rượu cho phép một người được lái xe. Vì say quá hắn không biết mình đã gây tai nạn chết người nên cứ chạy thẳng về nhà. Mới chiều hôm qua người ta đã có kết quả thử nghiệm vết máu trên cản xe của hắn. Đúng là máu của nạn nhân, một người đàn bà Á Đông. Mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên không hiểu tại sao David lại đến đúng khu nhà cho thuê, tìm đúng chiếc xe gây tai nạn. Anh nói thật là chính bóng ma của nạn nhân đã hướng dẫn anh tới đó. Nhưng đa số không tin lời anh, cho là anh nói giỡn, chỉ có mấy nữ đồng nghiệp tò mò hỏi thêm chi

tiết. Anh không giấu diếm, kể lại mọi chuyện, từ đầu đến cuối. Nhờ thành tích này, David được cấp trên khen ngợi. Anh dò hỏi nhân viên nhà xác của bệnh viện đã đưa nạn nhân vào xét nghiệm, nên được biết hôm nay là ngày cho thân nhân nhìn mặt người chết lần cuối cùng ở nhà quàn. Người ta cũng cho anh địa chỉ nhà quàn đó.

Những người trong gia đình nạn nhân tỏ vẻ rất ngạc nhiên khi David ngờ ý muốn nhìn mặt người chết. Họ là những người Á Đông, nhưng anh không biết họ là người Tàu, người Nhật hay người Triều Tiên... Họ mời anh ghi tên và ký vào một cuốn sổ. Có lẽ thấy tên anh lạ hoắc, họ tỏ vẻ phân vân như muốn hỏi một điều gì, nhưng lại rụt rè không dám. Họ lịch sự đưa anh đến bên quan tài. Đó là một cô gái còn trẻ và khá xinh đẹp. Cô nằm nhắm mắt như đang ngủ, mặt có một lớp phấn hồng và đôi môi được tô son. David đặt một bông hồng lên ngực người chết, nói thật nhỏ như nói thầm với người chết:

- Cảm ơn cô. Nhờ cô, tôi đã bắt được thủ phạm gây tai nạn.

Bỗng anh thấy người chết mỉm cười, nhưng nụ cười chỉ thoáng trong mấy giây rồi biến đi ngay. Anh liếc nhìn người đàn ông đứng cạnh, nhưng dường như ông ta không nhìn thấy gì.

Khi anh cáo từ, người đàn ông đưa anh ra tận cửa, rồi rụt rè hỏi:

- Ông với cô ấy quen nhau như thế nào?

David đáp ngay:

- Tôi chỉ biết cô ấy sau tai nạn.

Người đàn ông mở to đôi mắt nhìn anh, tỏ vẻ không hiểu anh nói đùa hay thật? Không muốn mất thì giờ giải thích dông dài, anh lịch sự bắt tay ông ta, rồi thông thả bước đi.

Khi đứng giữa bãi đậu xe vắng vẻ, David nhớ lại nụ cười rất mơ hồ trên đôi môi đỏ thắm của nạn nhân nằm trong quan tài, rồi phân vân tự hỏi: *"Cô ấy cười thật hay mình trông lầm? Hay chỉ là ảo giác? Người Á Đông vẫn có cái thần bí riêng của họ, mình không sao hiểu nổi."*

TQK

4 tháng 9, 2005